

Føroya
SOSIAL-DEMOKRATUR

Blaðstjóri
VILHELM SØRENSEN

Prent:
A. ØSTER

Snarljós

Frá ryssu til kettu

Hvussu leingi »ganga« tey, ryssan, kúgvín, ærin, tikin og kettan?

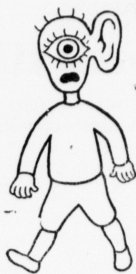
Miðaltíðin er:

Ryssan 336 dagar ella 48 vikur. Kúgvín 280 ella 40. Ærin 154 ella 22. Tikin 64 ella 9. Kettan 56 ella 8.

Hendan tíðarásetan er ikki alítt álítandi, men stytta og longsta tíð er: Ryssan frá 307 til 419 dagar. Kúgvín 210—321. Ærin 146—161.

Haldið Socialin

**Sætt
og
hoyrt**

— Hoyr, var tað meg, tú rópti idiot? —

— Nei. Tað eru fleiri idiotar til enn tú. —

— Ja, rætt er tað.

Ein sjáldan hátíðarveitsla fór nú um dagarnar fram í PParis.

Maðurin, ið verið hevur trúlovaður 15 ferðir, bjóðaði øllum teimum 15 kvinnunum hann hevði verið trúlovaður við til hesa merkisveitslu. — Øll vóru glað í hesi hugnaligu veitslu — uttan konan.

— Eg kann ikki eta hasa supuna! —

Eitt annað slag verður borið inn.

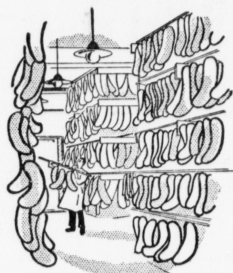
— Eg kann ikki eta hasa supuna! —

Uppaftur eitt annað slag verður innborið.

— Kann heldur ikki eta hasa.

— Hví tá? —

— Tí, eg havi ongan spón! —

• Umboð:
B. Mortensen
Tórshavn . tlf. 8

Tað eru roykpýlsurnar ið duga tær frá HOULBERG

Matligt er, og væl rýkur, tá ið hurðin verður gloppað inn í roykrúmið hjá Houlberg, har hundræðtals nossligar roykpýlsur hanga lið um lið til at „búnast“... HOULBERGs roykpýlsur eru gjørdar av fyrsta flokks tilfari, vælkryddarar, vælsaltarar og vælbúnar...

S. HOULBERG A/S
KØDBYEN KØBENHAVN

Grót og skervur.

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót eiga at venda sær til kømmunukantórið.

Grót og skervur megu verða goldin fyrst, áðrenn tey verða heimað. Bilstjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heima grót ella skerv uttan við einum limi av vegnevndini ella einum umboðsmann fyri kommununa.

Fredbiar sóknar kommuna

FÆRÖSK MARGARINE

VITA No 1

VITAMINISERET

FÆRÖSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

MINNIST BARNAHJALPINA!

Hedin Brú: Feðgar á ferð.

sum vandrar eftir í ørkini, fortvívla ikki, men umvend teg til Harran, tí sigg, himmuríkis ríkið er komið nær, kongasonurin hevur sent sínar tjenarar út at bjóða bæði tí halta og tí blinda til sitt vælsignis brúðleyp. — Takk, takk skiparin, fyrri at tú leskaði mína tungu við títt borð; men hevði tú havt eina einasta mataruggu til at ugga ein ydmygan Harrans tænarar við á sínari fárafullu vandrang aftur til sitt fáteka heim, so hevði tín lön verið dupult pá tann eina dag.

»Tað er gaman í, segði rokskiparin, »tygum skulu fáa ein bita upp á vegin«.

»Vælsignaður veri tú fyrri tað! Vil tú í tinar hjartans reinheit anda at tí treingjandi vanlukkudýrinum, og unna tí sín lívsnering, so havi eg eitt illt ílati her«, hann tekur ein tunnuposa upp úr kobbatastuni.

Men tá komu Ketil og konan, so Klávus sleppti sær út. Tey fóru til borðs. Systurdóttirin kom til teirra og setti seg at tosa.

»Nei, eg veit líka«, segði hon um Lias Berint, »gamalt fólk er so undarligt. Nú var hann vanur at búgva í einari veggjakrøysu, men so doyðu tey fólkin burtur, hann var hjá, og so máttu vit taka hann til okkara. Vit sœu beinan vegin, at hann treivst ikki og longdist burtur aftur. Tað var hvørki matur ella húslag, ið var í lagi. Ikki var tað tí, vit royndu at vera tolin við hann, men eitt nú sita uppi á loftinum og spýta ella ganga inni í stovuni í tuflum, tað kundi hann ikki sleppa. Tí var tað, ið maður mín royndi at fáa honum ellistyrk og ætíði so at byggja honum so frægt, at hann fekk verið fyrri seg sjálfan. Tá var tað, hann rýmdi. — Hvussu gekst tygum at dragast við hann?« spyr hon Ketilskonu, men rætt tá kom ein genta inn og rópti systurdóttirina út, so Ketilskona slapp frá at svara.

»Tað er betri, vit sleppa okkum til gongu beinan vegin«, tosa tey gomlu. Tey kenna seg fremmand her, og tey halda seg ikki kunna meta seg ímóti nøkrum, tey hitta her. Átinum kom litið burtur úr eisini, hetta var ikki tað sama sum at sita við trogið. Ikki fyrr enn tey vóru komnir niðan um garðarnar og høvdu sett seg at skifta skógvar, burtur frá øllum fólki, tá vóru tey trygg aftur og væl lýrd. Ein bita høvdu tey havt við sær heimanífrá, hann ótu tey nú og fóru so til gongu.

Tá var farið at skýma.

Nakað úti á degnum sigur tann elsti sonurin við konuna: »Gott

í teg, leyp niðan til tey gomlu nú seinrapartin, so tú hevur teimum døgurðan heitan, til tey koma aftur, synd er í teimum. Tey kundu komið oman til okkara at fingið sær, men eg veit, teimum dámar tað ikki, gamalt fólk er soleiðis vorðið.

Konan fór. Tá ið hon kemur niðan, liggja Kálvur og Klávusardóttir háls um háls og sova í seingini hjá teimum gomlu. Hon sker í eitt róp og ríppir dýnuna av teimum. Tey leypa sum proppar fram á gólv og út, hon sá tey ikki aftur.

Tá tey gomlu komu, var heitt og rudduligt inni, døgurin var kókaður.

»Áhá, tað er týðligt at koma aftur til sovorðið hús«, hevur Ketil á orði.

Konan var eisini væl við, men tá ið hon sá, sonarkonan sæt við fyrstaðin og bant, talaði hon ikki.

Fyrstaðin og bant, talaði hon ikki.

Sonarkonan leggur stókkarnar saman: »Eg helt, eg skuldi heita tykkum ein bita til dögverða, inntil tit komu aftur«. So fór hon.

Tá heldur Ketilskona: »Tað var kanska galið av mær, at eg ikki takkaði henni fyrri«.

»Ja, tað haldi eg var bønkt av tær, tað hevði verið ótýðligt at komið aftur til útkalt«.

»Tað er gaman í, men eg hugsi, at eg kortini hevði viljað komið aftur til kalendar steinar heldur enn at skilda sonarkonini tókk«.

»Tað er galið av tær«, sigur Ketil, hann stóðgar eina løtu á, so sigur hann blúgvur: »Heldur tú, at tað er rætt fyrri Gudi at vera so?« Orðini vildu so illa koma, hann kendi, at sovorðið átti at vera fyrri innan og hoyrði ikki til á tunguni.

Konan fór at skavast við at renna av dögurðapotinum.

Tá kom tann elsti sonurin har hálvlaðandi. — Um enn Kálvur var inni?

»Nei, hann hevur ikki verið her, síðan vit komu aftur, men hann man vera onkustaðni í námundunum. Tú vildi honum okkurt?«

»Nei, nei, eg vil honum einki, men Klávusardóttir og hann lógu í seingini hjá tykkum, tá ið kona mín kom niðan, nú seinrapartin. Nú er hann helst foyur og hevur krógvað seg onkustaðnis, eg skal fara at sóknast eftir honum«.

Konan fór at gráta, Ketil koyrði undirkeggið inn í munnin og sat fram á knøini og tugdi. Tað var, sum alt stóðgæði uttan um tey, døgurðin stóð uppúrlagdur og reykt, tey sœu hann ikki, ein ovseint inn komin höna strevaðist við at flúgva upp í myrkrinum, datt